

Изтощенъ, отчаянъ, Сивко бѣгаше съ последни сили. Като го напустнаха и тѣ, той се сврѣ подъ една лоза. И преди да си поеме дѣхъ, две малки ржички го притиснаха.

— Браво, Петю го хвана! — извикаха всички и се струпаха да го видятъ. Гледаше ги и Сивко. И не разбираше, защо всички бѣха толкова весели: дали защото го уловиха, или защото бѣше гроздоберъ.

